

RACO DEL LLIBRE

NOSALTRES ELS VALENCIANS

Autor: Joan Fuster

Edicions 62

LA LLENGUA DELS VALENCIANS

Autor: Manuel Sanchis Guarner

Edit.: L'estel

Joan Fuster escrigué aquest llibre en 1962, seguint un punt de partida per a el actual moviment valencianista.

En aquest llibre, el autor fa un anàlisi de la nostra història, els nostres orígens, les nostres reaccions històriques a través dels diversos moments crucials de la nostra història com a poble.

El objectiu del llibre el explica el seu autor en començar el llibre: "aprendre a conèixer-nos".

Conegam-nos i sabrem quines son les nostres qualitats i quins els nostres defectes.

Sols d'aquesta mena podrem millorar-nos.

¿Quina és la llengua dels valencians?. Obviament, tots contestarem: la valenciana. Però... ¿que és la llengua valenciana?

I aquesta resposta no la podem donar influits per un sentimentisme ni sensibleria, ans al contrari ha de ser una resposta racional, basada amb dades elaborades per els científics de la llengua: els filòlegs.

Manuel Sanchis Guarner. Filòleg. Següia Columbia (USA) estudis de Fonètica i Cartografia lingüística.

Es autor d'una gran quantitat d'obres d'història, etnografia, dialectografia, història literària i lingüística, etc. sempre sobre materials acuradament treballats i estudiats, especialment sobre el País València.

vida cooperativa

Cooperativa de Viviendas Populares

DIRECTOR: VICENTE DIEGO RAMÓN

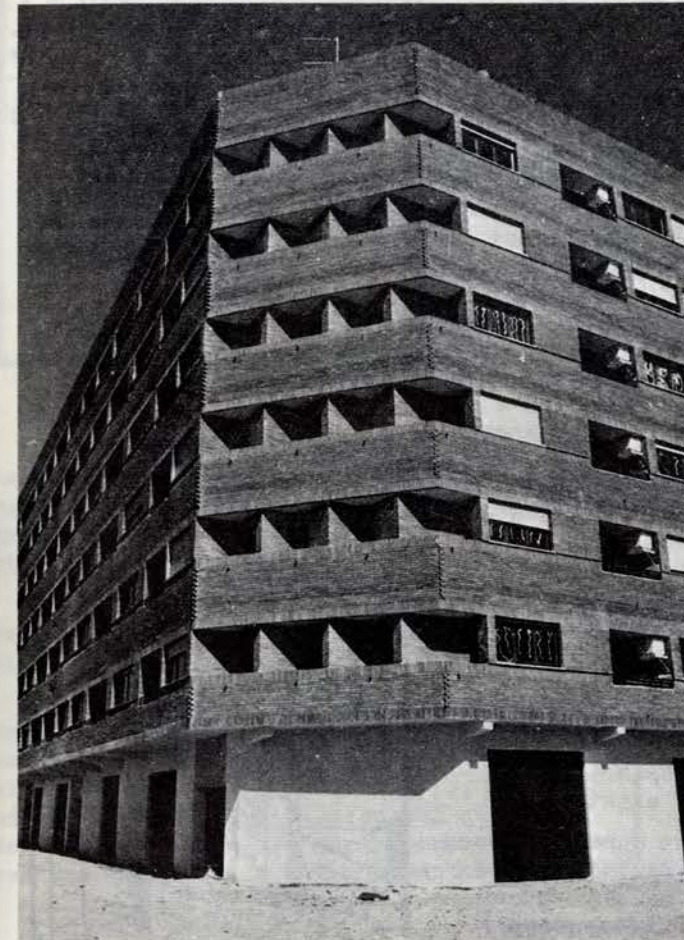
Redacción y Administración:

C/. San Vicent, 208 Teléfono 378 33 50 VALENCIA

Any III

Junio de 1.977

Número XXII

SILLA II

Aquest grup, del cupo del 73, té 42 vivendes.

El seu constructor fou Agustín Felipe, que començà les obres el 23-4-74, arrematant-les el 23-2-76.

LA VIVENDA

Capítol 1: UNA MICA D'HISTORIA

En principi, la vivenda ve a cobrir unes necessitats primàries molt elementals: es un recer per a resguardar-se de la pluja, del fred o de la calor.

En aquest estadi, trobem les coves o les cabanyes, en les que hom, a part de protegir-se, guarda els seus bens (ferramentes, ramat, o grans).

Tanmateix, ja aleshores el producte final (és a dir la forma de la casa) no ve condicionat d'una manera directa per -- qüestions climàtiques o geogràfiques.

Evidentment, la direcció dels vents, l'altura topogràfica, les temperatures dominants, etc. tenen una importància fonamental alhora de determinar com és l'habitatge, però tanta importància com açò tenen els factors culturals del medi. Així apareixen elements màgics o religiosos, o un determinat ús dels materials de construcció de que és disposa.

Recordem les pintures rupestres, o les decoracions de les cabanyes de certs poblats; aquests elements no són "funcionals" en el sentit estricte del terme, sino que obeeixen a unes creències o a un sistema de vida determinat, és a dir, a allò que anomenem "cultura" (d'un poble o d'una tribu o d'una comunitat).

La transformació més important que sofreix aquella primera "vivenda" es dona durant els segles XVIII i XIX, i ve causada per la Revolució Industrial.

Durant tots els segles anteriors, la cova o la cabanya havia desaparegut en formar-se els ambients urbans (per més -- que fins i tot encara avui existeixen).

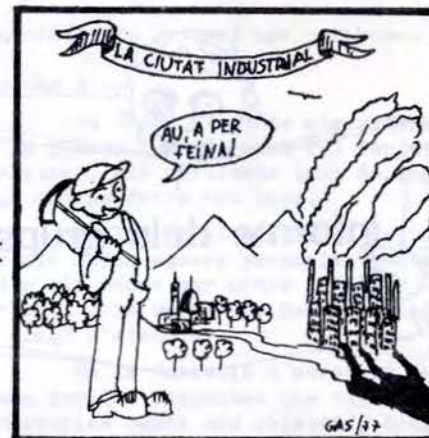
A les ciutats, tant durant l'època esclavista, com durant la feudal, sorgeix la casa de pisos que, amb moltes variacions arriba fins al segle XVIII.

Però, és precisament la Revolució Industrial (sorgiment de la màquina; possibilitat de produir en grans quantitats qualsevol producte en lloc del lent producte -- manufacturat anterior) el fet a partir del qual comença haver demanda de vivendes en gran quantitat.

Les indústries necessiten mà d'obra; acudeixen a les ciutats grans contingents de camperols. I fan falta vivendes.

Les condicions de misèria de les vivendes ens la descriuen els intel·lectuals contemporanis seus, entre els quals caldria citar a Federic Engels

Com ja hem dit abans, la cova o la cabanya no eren resultat soles d'uns -- condicionants climàtics, o del material -- constructiu de que es disposava, sino també, i en gran mesura, dels elements culturals del medi en que se desenvolupa.

El mateix podem dir de les vivendes del XIX. Són el resultat del medi en -- es donen.

Estem en el gran moment de la -- burgesia expansionista; aquesta acaba de -- triunfar políticament en la Revolució Francesa i necessita acumular capital, necessita desenvolupar-se.

La situació material de la classe obrera (i per tant la situació de les seues vivendes) és un del llocs d'on extraure la plusvàlua que li és tan necessària per a expandir-se.

I altre tant succeeix en les vivendes de la burgesia i de la petita burgesia.

El tipus de vivendes, el tipus de mobles, de cortines (i també el tipus de vestit) segueixen obeeint a unes qüestions elementals de refugi o protecció, però també són productes ideològics pel que tenen de superflu (desde el nostre punt de vista) pel que tenen de no estrictament necessari.

(continuarà)

RACO DEL LLIBRE

LA UNIO DE LLAURADORS

Autor: Josep Soriano Bessó

Edit: J. Huguet Rascual

RAONS D'IDENTITAT

DEL PAÍS VALENCIÀ

Autor: Pere Sisè

Edit: Eliseu Climent

premi octubre d'assaig "Joan Fuster" 1976

RAONS D'IDENTITAT
DEL PAÍS VALENCIÀ
PERE SISÈ / PELS I SENVYALS

Es ja casi tradicional que el sector primari, el sector agrari, siga el sector més ignorat i deprimat.

I dic que és tradicional, perquè a força d'escoltar-ho ja casi ho donem com normal.

Pero sembla que els llauradors estan espabilant-se. I la manifestació de aquest "espabilo" esta en la creació d'un Sindicat democràtic i representatiu, per a la defensa dels interessos dels llauradors.

¿Com s'ha arribat a la constitució d'aquest Sindicat, al marge dels sindicats grocs que ens volen fer tragar els amos de les "hermandades"?

Aquest llibre es la historia de com es varen anar ficant les bases per a la constitució d'aquest sindicat.

El llenguatge es pla i directe, es un llibre facil de llegir i que es deu llegir, per lo menys, per tots els llauradors.

Aquest llibre es un recull de escrits de diversos investigadors de la nostra Universitat.

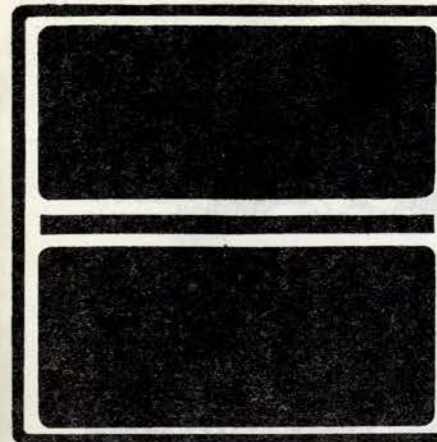
Hi trovem economistes, filòlegs, historiadors, tots amb un esforç comú: donar elements científics per a la clarificació de la nostra entitat com a poble.

Es un llibre important, elabora d'una forma científica, amb dades, amb estudi, deixant de banda la passió i l'enyorança.

En definitiva, es un llibre que s'ha de llegir, sobretot per part d'aquells preocupats per el nostre retrobament com a poble.

BIBLIOTECA

Recordem a tots els socis que als locals de la Cooperativa, c/ San Vicent, 208 de Valencia, hi ha una biblioteca al servei de tots els socis.

Any III

Juliol - Agost

Número XXIII

vida cooperativa

Cooperativa de Viviendas Populares

DIRECTOR: VICENTE DIEGO RAMÓN

Redacción y Administración:

C/ San Vicent, 208 Teléfono 378 33 50 VALENCIA

BETERA II

Aquest grup, el segon de Betera, té 35 vivendes, baixos i garatge.

El seu constructor fou l'empresa Muarpo que comença les obres el 26-8-74, acaban-les el 24-8-76.

LA VIVENDA

CAPITOL II: la vivenda com a mercaderia

La situació de penúria del proletariat del segle XIX, feu que aquest anara donant successives respostes a la seua situació d'exploració, tanmateix, no desapareix conforme avança el temps, sino que va prenent noves formes.

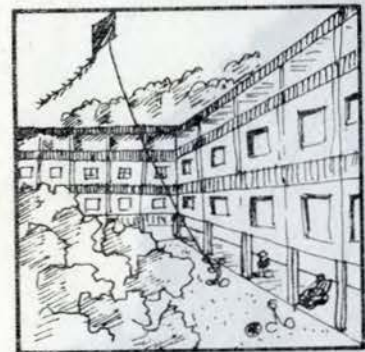
Respecte a la manca de vivendes de cents, la pressió dels treballadors (així com les variacions internes del mode de producció capitalista) tingué com a conseqüència que se li prestara atenció a la vivenda de les classes mitjanes i baixes.

Tot el segle XIX està ple de propostes d'habitatges per als obrers. I durant les primeres tres dècades del segle XX, trobem realitzacions estatals importants, com són els Hofs de Viena (bloc de vivendes realitzats sota l'impuls de la socialdemocràcia austriaca), o la Casa Bloc de Barcelona.

Tot açó eren actuacions molt concretes i molt escasses que no resolven en absolut la qüestió.

El bot més important de la classe dominant per a resoldre la "qüestió de la vivenda" no arriba fins al període posterior al acabament de la segona guerra mundial.

A partir d'aleshores, la vivenda esdevé un element necessari per a la reproducció de la força de treball (açó vol dir que els seus que paga el capitalisme i els serveis dels quals s'ocupa, són el mínim necessari per a la reproducció del proletariat, per a que aquest pugui seguir surtint "carn de canó" a les instal·lacions capitalistes).

D'altra banda tenim el fet de que la vivenda es considera d'una manera total com a mercaderia, és a dir, com a cosa que es fabrica per a vendre i per a tindre uns beneficis; que ha d'agradar als consumidors, i per la qual es paga un preu.

Dues qüestions hem de recordar:

- 1.- La vivenda actualment es considera com a una cosa necessària per a la reproducció de la força de treball, gràcies a la pressió dels treballadors.
- 2.- La vivenda és produïda pels agents capitalistes com a mercaderia.

O siga, existeixen necessitats de vivenda. El proletariat (industrial i camperol) no pot seguir en les condicions de vida del segle XIX, per tant, cal fer vivendes.

Ara bé, les vivendes que es fan no seran gratuïtes ni a càrrec de l'estat, sino que passarán a ser una mercaderia: una cosa que se compra i que se ven.

Per tant, açó d'una banda permet al capital invertir en el sector vivenda, d'altra banda, els destinataris de la vivenda tenen que pagarla a un preu superior al del seu cost, tot lo qual suposa un increment de la plus-vàlua que trau el capital.

BECAS VERANO: adjudicaciones

Hemos recibido muchas solicitudes de becas de verano. Hay que decir que todas las solicitudes han sido aprobadas.

Nos alegramos que las solicitudes de becas de verano vayan en aumento, esto quiere decir cada vez son más los niños que acuden a campamentos o albergues, y esto es bueno, porque ya, desde pequeños comienzan a comprender las leyes de la convivencia comunitaria.

Los socios que han solicitado beca de verano son:

-Vicente Ferrandis Dolz
Albuixec I. Socio 1.166
3 Becas.

-Rosa Simó Fortuny
Malvarrossa V. Socio 1.826
1 beca.

-Jesus Carlos Gomez Herrero
Malvarrossa VII. Socio 2.460
1 Beca.

-Rafael Pelecha Campos
Pobla Vallbona I. Socio 501
2 Becas

-Jose Domenech Vilata
Pobla Vallbona I. Socio 473
2 Becas

-Guillermo Garcia Marti
Pobla Vallbona I. Socio 498
2 Becas

(continua pag. 6)

RACO DEL LLIBRE

ESTATUISMO Y VALENCIANISMO

Autor: Alfons Cucó

Edit.: Fernando Torres.

EL MOVIMENT OBRER AL PAIS VALENCIA SOTA EL FRANQUISME.

Autor: Josep Picó

Edit.: Eliseo Climent.

EL MOVIMENT OBRER AL PAIS VALENCIA SOTA EL FRANQUISME.

El Profesor de Historia Contemporanea de la Facultad de Filosofía y Letras, Alfons Cucó, fa un estudi de les forces polítiques valencianes que en temps de la República es plantejaren la qüestió de l'estatut per al País Valencià.

Tots sabem que en la 2ª República, Catalunya, el País Basc, van obtenir l'Estatut d'Autonomia. Al final Galicia també havia votat un projecte d'estatut i el País Valencià estava a portes de fer el mateix.

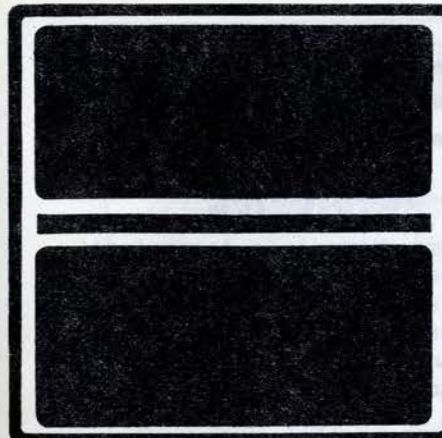
¿Que passa? quina fou la l'actuació de les forces polítiques valencianes que no aconseguiren l'estatut al País Valencià?

Aquestes son les incògnites - que Alfons Cucó desvetlla en el seu estudi. Es un llibre, doncs important; que cal llegir.

Josep Picó, doctor en Filosofia i Lletres per la Universitat de València, i llicenciat en sociologia per Itàlia, en aquest llibre fa una exposició de les situacions, problemes, fets i moviments sindicals o de partits, esdevinguts al País Valencià durant el període franquista. A més de fer una anàlisi de la conflictivitat laboral a partir de la crisi del 68.

Es un llibre testimonial i molt interessant per a conèixer el present del País Valencià, a través de l'història del moviment obrer.

Ens trobem davant una obra que obre un llarg camí de recuperació de la memòria col·lectiva.

vida cooperativa

Cooperativa de Viviendas Populares

DIRECTOR: VICENTE DIEGO RAMÓN

Redacción y Administración:

C/. San Vicent, 208 Teléfono 378 33 50 VALENCIA

Any III

Setembre, 1977

Número XXIV

Aqueste grup, del cupo del 73, té 25 vivendes, baixos i garatge. El seu constructor fou, l'empresa dels "Hermanos Saez".

LA VIVENDA

CAPITOL III: llur funció ideològica

En un moment històric determinat, l'acció de les masses populars fa que se li preste atenció a la qüestió de la vivenda. L'escassetat d'aquestes, així com la seua inhabilitat comença a disminuir, però es a costa de pagar un preu; a més a més un preu molt elevat. La iniciativa privada intervé i es porta la qüestió al seu terreny: produeix vivendes per a la venda (amb totes les conseqüències d'especulació, obtenció de plusvàlues, etc.). Es el que anomenarem vivenda com a mercaderia.

Però a banda d'això, les produeix d'una determinada manera: les vivendes han de tenir unes certes característiques formals. En primer lloc, el tamany. Està clar que per al sistema capitalista, les vivendes destinades a les classes populars han de tenir unes dimensions mínimes, per tal que siguin el més rendables possible. I en segon lloc, té que fer-se de manera que siga acceptada, és a dir "que agrada". Naturalment, per a lograr açò es fixa un model únic, que amb lleugeres variacions es repeteix constantment. No es tracta ja de la vivenda popular (estiga situada en el camp o en la ciutat), sino del tipus de vivenda que llançen al mercat les promotores, les immobiliàries, la televisió o els periòdics.

La qüestió és clara: la defensa que el capitalisme fa de la vida familiar com a única manera de que hom s'organitze la vida quotidiana, es reflexa en l'espai on aquesta ha d'habitar. Així la vivenda es defen- sa com a "fardo" privat, íntim, tancat, que no té res a veure amb les vivendes que l'envolten.

I fins i tot dins mateix de la vivenda, se'ns donen espais totalment tancats, perfectes capsetes per a defensar tot tipus d'individualismes. Cal dir que la major part de les vivendes, són un laberint de portes i de petites cambres, units per petits passillos?. Això es conseqüència naturalment de que el promotor ha d'extraure el màxim profit (la màxima plusvàlua) al terreny, però també de les motivacions ideològiques que hem esmentat: defensa de la família com a unitat individual; i defensa de la individualitat dins els mateixos components d'aquesta.

Tractament que no és el mateix per a tots els components de la família. Si distingim entre els components d'aquesta (pares i fills) no és difícil veure com els segons es veuen relegats a un lloc secundari dins la vivenda: llurs habitacions són les més petites; gairebé mai no es preveuen activitats com estudi i treball en elles, i han de recurrir a l'espai "comú" (estar-menjador), que realment tampoc els "pertany", ja que està pensat molt més per als pares que per a ells.

Finalment voldria remarcar una qüestió dins la producció ideològica de la vivenda, i és l'intent per part dels promotors de que la vivenda de les classes populars s'assembla a la vivenda de les classes superiors (fenòmen que gràcies a Televisió i premsa, es molt ben vist per les mateixes classes populars). Estem assistint -a nivell de vivenda- a un intent de desclassament. La forma i la decoració de la vivenda obeeix en gran mesura a aquesta finalitat. Distribucions, materials, número de peces.. etc. no responen a unes necessitats reals dels que van a ser els habitants, sino que han de tenir "acceptació" en el mercat (a part de que hagen de ser rendables). I així s'ha preparat eixe "mercat".

La televisió i la premsa ens ha acostumat a un tipus de vivenda com si eixe fora l'únic o el millor tipus possible.

Així doncs podem dir que la inmensa majoria de les vivendes que actualment fan el arquitectes, els promotors, els constructors estan obeint als tres mecanismes que hem citat, -mes que a unes necessitats reals dels habitants, obtenció de la:

- 1.- màxima rendabilitat econòmica.
- 2.- defensa del individualisme.
- 3.- prendre com a model, amb el vist i plaer popular, per a les vivendes de las classes populars, les vivendes de las classes altes (podem parlar, en certa mida, d'un intent de desclassament).

AVÍS
NOU HORARI AL PUBLIC A PARTIR
DEL 5 DE SETEMBRE
MATI DE 9.00 A 14.00 HORES
VESPRADA DE 16.00 A 19.00 HORES